

SAAGE TUTTAVAKS – ÜG GEOGRAAFIAÕPETAJA MART ANDRESSON

Miks te valisite õpetaja ameti?

Ega õppisin ülikoolis lihtsalt geograafiat. Aga õpingud ei läinud mul nii hästi, kui ma arvasin, sest pidin töötama ülikooli kõrvalt, tegin sporti ka. Lõpuks sai bakalaureusekraad tehtud, siis pidin töö leidma ja sattusin vanglasse. Peagi tundus, et vanglatöö kõrvalt mandun ära ja oli vaja mingit väljakutset. Läksin uuesti ülikooli õppima, magistrisse, aga kuna sellel aastal magistris oli väga suur konkurents, siis ma viisin nagu naljapärast paberid geograafiaõpetaja eriala peale. Ja sain sinna sisse, kõik läks väga hästi – oli väga kerge, välja arvatud lõputöö, millega natuke läks aega. Töötasin edasi vanglas, aga mingi hetk vajasin uut väljakutset. Kuna ma olin õppinud õpetajaks, siis tahtsin sellel erialal tööd ka teha. See töö on positiivne, üritad inimesi ikka õigele teele suunata, kui vähegi võimalik on.

Kelleks unistasite saada väiksenä?

Väga väiksenä – ma ei teagi. Ilmselt tahtsin autojuhiks saada. Aga mingi hetk, kui ma juba õppisin põhikooli lõpus ja võibolla juba gümnaasiumis, siis olid geograafia, bioloogia ja üldse loodusained mu trump. Ma ei teagi täpselt, kelleks ma tahtsin saada, aga ma tahtsin ülikooli kindlasti geograafiat minna õppima. Mingi hetk, kui ma sattusin juba piirkondlikele ja riiklikele olümpiaadidele, siis sain ma aru, et ma tahan ikka geograafiat õppima minna. Gümnaasiumis mul lihtsalt polnudki sellist head eriala, ma tahtsin küll geograafiat õppida, aga ma teadsin, et see pole väga praktiline. Eks ma tahtsin teadlane olla võibolla, aga see pole nii lihtne.

Kas te olete kellenagi peale õpetaja ameti veel töötanud?

Jah, ma olen vangivalvur olnud päris mõnda aega. Olen töötanud ka mitmes ehituspoes, nii laomehe kui müüjana. Kunagi ammu.

Miks tulite just

Ülenurme Gümnaasiumisse tööle?

Enne ma juba töötasin vanglatöö kõrvalt veerandkohaga ühes väikeses maakoolis, seal, kust ma pärit olen, nagu nõ oma käe harjutamiseks. Mul oli kindel plaan, et ma tulen ära vanglast ja valin mingisuguse muu töökoha. Loomulikult tahtsin ma saada kuskile Tartusse. Kui Ülenurme kooli pakkumine tuli augustikuus, siis ma valisin selle ja sattusin siia ja ma olen väga rahul.

Mis mulje on jätnud Ülenurme Gümnaasium?

Väga hea mulje on jätnud. Ma räägin, et põhimõtteliselt ei ole vahet, kas see on Tartu või Ülenurme. Ühelt poolt on nagu maakool, aga teiselt poolt nagu linnagümnaasium. Mingid väikesed vahed on, aga ei no – hea mulje on jätnud. Kõik on olemas: tublid on olemas, nõrgad on olemas, ei ole eliitkool, selline ongi kõige parem kool.

Kuidas hindate koolitoite?

Väga head toidud on. Võibolla supipäev ei ole kõige lemmikum. Suppidele paneks hindaks „3“, aga ülejäänule „5“.

Kas teil on hobisid? Mis need on?

Juba enne ülikooli tegelesin spordiga, täpselt pikamaajooksuga ja see võtab päris palju aega.

Millega tegelete vabal ajal?

Sõpradega käin väljas, vaatan filme ja mulle meeldib avastada looduses uusi ja huvitavaid kohti.

Mis on olnud teie kõige piinlikum hetk?

Ei oska öelda, neid on kindlasti olnud, aga praegu ei tule meelde. Võibolla peaksin oma sõnavara paremaks muutma (eelmine töökoht on seda natukene mõjutanud).

Kui teil oleks valida, kas valiksite siis

šokolaadi või brokoli – võiks valida brokoli, aga valin šokolaadi;

jooksuraja või diivani – 8/10 valiksin jooksuraja, aga vahel on mõnus lihtsalt diivanil ka lamada;

külma talve või sooja suve – eelistan aas-

Võidukas Mart Poldrijoosku finišis
Foto autor: Koit Simso

taegu, kõige ilusam on sügis ja kõige vähem meeldib väga palav ilm;

sooja puhkusereisi mere ääres või matkamise mägedes – üksi ei suudaks üle 2 tunni mere ääres olla, kui siis ainult sõpradega, mägedes matkamas olen ka käinud;

õhtu väljas sõpradega või õhtu kodu raamatut lugedes – pigem veedan õhtu väljas sõpradega, tänapäeval raamatu lugemine on selline nagu ta on, pigem vaatan dokumentaalfilmi.

Täname meeldiva vestluse eest!

küsitlesid
ELINA RIBELUS ja LOTTE VAHELAAN,
9.a klass

ÕPETAJATE PÄEV ÜLENURME GÜMNAASIUMIS

Õpetajate päev on tähtpäev, mis on ellu kutsunud õpetaja ameti väärtustamiseks, sealhulgas elukutsega seotud probleemidele ja saavutustele tähelepanu pööramiseks. 7. oktoobril vahetasid gümnaasiumiõpilased oma õpetajatega kohad, et saada aimu selle ameti telgitagustest ning kinkida meie kõige suurematele eeskujudele üks vahva vaba päev.

12. klassi korraldada oli kogu üritus, mistõttu tuli ettevalmistustega alustada juba septembri keskpaigas. Tuli kokku leppida, millist õpetajat keegi asendab, välja mõelda meelelahutusprogramm, millega õpetajaid tegevuses hoida, paika panna aktuse jaoks saali kujundus ning kava. Kõige keerulisemaks ülesandeks osutus õpetajatele meelepärase tegevuskava koostamine, mille organiseerimiseks korraldati kolm üldkoosolekut, kus osalesid täiskooesiseis mõlemad paralleelid. Kuid tõsiasi on see, et mida suurem on ajaline surve, seda produktiivsem on inimene. Seda tõestasime ka meie, sest lõplik tegevusplaan sai paika alles päev enne üritust. Õpetajad saadeti arvutikoolitusele, pärast seda pandi nende teadmised proovile viktoriinis, päeva lõpetuseks said õpetajad kohvitassi taga õpilaste enda tehtud kooki nautida.

Kuid õpilaste väljakutsed ei piirdunud ainult tähtpäeva korraldamisega, vaid lisaks tuli igaühel ka klassi ette astuda ning mõni ainetund läbi viia. Suurem osa õpilastest leidis, et see oli nende jaoks pigem positiivne kogemus, mille käigus hakati analüüsima hoopis enese käitumist õpilasena. Mõisteti, kui oluline on see, et tunnis valitseks kord ja vaikus. Samas tunnistati, et aeg-ajalt tekkis tahes-tahtmata piltlikult öeldes Jumala tunne, kuna meie hoolde jäetud põhikooli õpilased näitasid üles suurt austust nii meie kui ka meie poolt antud korralduste vastu.

Tundus, et kõik osalenud õpilased-õpetajad said sellest meeleolukast päevast üksjagu kasulikku ja võib-olla järgmised nädalad ja kuud õppeaasta lõpuni mööduvad veelgi meeldivamas õhkkonnas.

GRETE PALL,
12.a klass

VANALE ASJALE UUS ELU

Septembrikuu viimasel nädalal toimus põhikooli ja gümnaasiumi osas kaunite kunstide ja loodusainete ainenädal. Sel õppeaastal otsustasime keskenduda ühele paljudest keskkonnaprobleemidest ja selleks sai liigse tarbimise ja eriti toiduainete tööstuses kasutatavate pakendite tõttu tekkiv prügi. Ainenädala eesmärk oligi tähelepanu pööramine meie tarbimisharjumustele ja sellega kaasnevatele probleemidele.

Probleemid vajavad lahendamist ja prügi vähendamise puhul on üheks võimalikuks lahenduseks taaskasutus ja prügi oskuslik sorteerimine, mis omakorda võimaldab selle taaskasutust ümbertöötlemise kaudu. Loodusainete tundides harjutati prügi sorteerimist elektrooniliselt erinevaid teemaatilisi mängu mängides. Nädala teises pooles toimus õpilastele loeng prügimajandusest ja peale seda omandatud teadmiste kontrollimiseks ka reaalse prügi sorteerimine klasside kaupa. Kõige oskuslikumalt sorteeris prügi 11.b klass, II koha saavutas 10.a klass ja III koha 8.c klass.

Õpetajad Piret Saag-Pilt, Ada Tamme ja Toomas Laan võtsid enda peale ainenädala praktilisema poole ehk asusid õpilastega vanadele asjadele uut elu andma. Poiste tegevus oli suunatud rohkem koolis praktilist kasutust leidvate esemete disainimisele ja valmistamisele, tüdrukud olid oma valikutes vabamad ja lasid fantaasial vabalt lennata. Tulemus oli ilus ja põnev. Õpilaste tööd olid kooli fuajees väljas terve nädala ja parimad tööd selgitati välja hääletuskasti lastud sedelite põhjal. Hääletasid nii õpilased kui ka õpetajad. Suurima hääletusaagi korjas 7.b klassi õpilase Carmel Konsini valmistatud kleit, II koha saavutas Karl Oscar Neevitsi vanadest lusikatest valmistatud nagi ja III koha Melani Alliksaare plekkpurkidest muusikainstrumentid.

Põnevaks väljakutseks osutus oma vanadele riistele uue näo andmine kangale maalinguid tehes ja riiete kandjale ka vastavate näo- ja kehamaalingute kavandamine. Inspiraatsiooni riiete ja maalingute kavandamisel andsid noortele kunstnikutele nende tulevased modellid – 10. klassi õpilased, kes sel samal nädalal rebasteks ristiti. Iga 10. klassi õpilane sai endale isikliku meeskonna, kes teda riietas ja maalingutega kattis. Toimuvat oleks vist võinud tinglikult ka *performance* 'iks nimetada. Moedemonstratsioonil esinesid rebastest modellid väärakalt ja žürii valis välja huvitavamad kostüümid ja kehamaalingud.

Möödus üks tegus ja huvitav koolinädal, kus kõik õpilased said end mingil moel rakendada ja õpetajad koostööd teha. Loodetavasti saime me kõik uute kogemuste võrra rikkamaks ja püüame ka järgnevatel õppeaastatel innu ja rõõmuga ainenädala raames toredaid üritusi organiseerida.

LOODUSAINETE ÕPETAJAD

ISAD SPORTIMAS

10. novembril toimus juba 22. korda 1.–5. klasside sportlik isadepäev. Ülenurme Gümnaasiumi suures spordisaalis võistlesid isad koos lastega. Õhtu algas soojendusvõimlemisega, seejärel jagati isad koos lastega võistkondadesse ja üritus jätkus teatevõistlustega. Emadel oli seekord kaasaelamise roll.

Edasi jätkus kõieveno võistlus, kus võistlesid isad omavahel ja lapsed elasid kaasa. Võistlus möödus suure võitlusvaimuga, kus keegi alla anda ei tahtnud. Õhtu lõpetas rahvastepallivõistlus, kus algul võistlesid isad omavahel ning siis said isad mõõtu võtta poegadega.

Võistluste lõppedes lubas õpetaja Heiki Sarapuu, et sportlik isadepäev toimub kindlasti ka tuleva aasta novembris.

Aitäh kõigile korraldajatele ja osalejatele.

MARIT RAUK,
üritusel osalenu

Vaikus enne tormi – soojendusharjutused
Foto autor: Merlin Ponna

ÜLENURME VILISTLASTURNIIR

Vilistlasturniiri võitja 21.-22. lend
Foto autor: Koit Simso

5. novembril 2016. a toimus ÜG vilistlaste iga-aastane mõõduvõtt korvpallis. Kui kõiki varasemaid turniire kokku lugema hakata, oli seekordne turniir kümnnes. Viimastel aastatel on osalejate hulk stabiilselt püsinud 7-8 meeskonna ringis. Samuti on aeg-ajalt kaasa lõõnud naiste võistkonnad. Sellel aastal paraku mitte.

Kuigi tegemist on sportliku taseme poolest väga tugeva turniiriga, millega sarnast annab Eesti teiste koolide seast otsida, on esmatähtis ikkagi turniiri sotsiaalne pool. Tullakse kord aastas kokku, et vanade klassikaaslaste, treeninggrupi liikmetega, õpetajatega ja teiste kooliaegsete semudega taaskord üks meeleolukas päev täist sporti ja tervislike eluviiside propageerimist veeta, meenutada kooliaegu jms. Kahju ainult, et sellel aastal õpetajatepoolne huvi oma endisi õpilasi taas koduhoovis kohata oli ikka väga leige.

Tänavusel turniiril osalesid: 11.-12. lend, 14.-16. lend, 20. lend, 21.-23. lend, 24.-26. lend, 29. lend ning taaskord oli esindatud ka kooli meeskond.

Mängud olid põnevad nagu alati. Pika võistluspäeva lõpuks võis rändkarika pea kohale tõsta 21.-23. lennu meeskond (*Kaivo Pullisaar, Taavi Leetus, Mihkel Tina, Taivo Jäämets, Oliver Habak, Anar Park, Kaupo Süld, Kristjan Kakk*). Teisele kohale tuli 24.-26. lend (*Robi Laan, Krister Tapper, Kristjen Käärik, Hannes Ainsaar, Romet Villemson, Erko Kivi*). Kolmanda koha mängus alistas 20. lend (*Raiko Prosa, Jano Kunts, Enri Himma, Aimar Kivirüüt, Taavi Lood, Kaarel Lehtsalu*) ÜG kooli meeskonna (*Märt Rosenthal, Joonas Kull, Aleks Tabo, Janar Roosmann, Ants Vaks*).

Täna Ülo Karpovit, Ülenurme Vallavalitsust ja Ülenurme Gümnaasiumi juhtkonda auhinnalaua katmisel, samuti Ester Sädemetsa sekretariaadi töö organiseerimisel ning kõiki osalejaid ja mängudele kaasaelajaid.

Tulemused ja pildimaterjal on kooli FB kodulehel.

KASPAR KOOLMAN,
ÜG vilistlasturniiri korraldaja

RETROPIDU

3. novembril toimus Ülenurme kooli 32. aasta sünnipäeva puhul retropidu, mida korraldas õpilasesindus. Kuna stiiliks oli retro, siis ürituse dresscode oli 80.-90-ndad. Kooli aula oli kaunistatud vinüülplaatide, discokera ja värviliste tuledega ning mängis teemale vastav muusika.

Üks ürituse ülesandeid oli eelnevalt teha klassiga retrovideo. Klassid olid väga aktiivsed ning kaasa löid ka õpetajad. Esimese koha saavutas 11. a klass, teise koha 9.c ning kolmanda 7.a. Valiti ka parimad kostüümikandjad, tüdrukutest valiti võitjaks Marianne Kivi ning poistest Martin Kilaspää. Üritust pildistasid üles fotograafid Odett Avvald ja Janeli Jaomaa.

MAARJA-LIIS URI,
9.c klass

Kertu ja Marianne –
kunagi nägid nad sellised välja ...
Foto autor: Odett Avvald

MINU KOOL

Mina hakkasin koolis käima aastal 2009. Siis algas minu ametlik haridustee, kuigi olin selleks ajaks saanud lasteaiast juba dokumendi, et olen ormandanud alushariduse. Kooliteed alustasin ma Ülenurme Gümnaasiumis ja sellest toredas koolis käin ma siiani. Mis on kool minu jaoks?

Kool on minu jaoks muidugi koht, kus ma õpin. See on ametlik versioon. Muidugi on see ka tõsi, kuid vahel on õpilase jaoks kergem, kui mõelda, et kool on eelkõige koht, kus sõpradega koos olla. Ka minule meeldib nii mõelda.

Haridus on iseenesest naljakas, seda saab vaadelda ja mõõta mitmeti. Meie riigi jaoks on inimene haritud, kui ta on lõpetanud 9 klassi. See on miinimum. Samas ei taha keegi nii väheste haridusega jääda. Olen kuulnud, et öeldakse, et mida rohkem inimene õpib, seda enam mõistab ta, kui rumal ta on ja kui palju on veel õppida.

Aga kui edasi mõelda, siis tuleb välja, et me ei saa haridust ainult koolist. Me saame teadmisi lugedes, harivaid filme vaadates, reisides jne. See kõik annab meile teadmisi juurde ja teadmised ongi ju tegelikult haridus. Kui me ei loeks raamatuid, ei vaataks harivaid filme ja saateid, ei reisiks, siis tegelikult ei teaks me ju midagi. Mõnes mõttes. Me teaks ainult matemaatikas valemeid, ajaloos aastaarve, eesti keeles reegleid, võõrkeeles grammatikat. Ma arvan, et reisimine aitab uusi keeli tuhat korda paremini õppida kui klassis istumine. Klassis on lihtne istuda ja õppida pähe neid valemeid ja reegleid, aga see ei taga seda, et me oskaksime nende teadmistega ka midagi peale hakata. Sellepärast ongi hea, kui me saame vahetevahel võimaluse neid teadmisi kasutada n.ö päris maailmas.

Vahel me õpime koolis ka selliseid asju, mida hilisemas elus vaja ei lähe, näiteks üksliikmete astendamine, mida me praegu matemaatikas õpime. Olge nüüd ausad, kõik täiskasvanud! Kui mitu korda olete teie oma elus kasutanud üksliikmete astendamist?! Kas teil on üldse mees, mis see on? Kas te üldse õppisite seda koolis? Selliseid hetki tuleb koolis ikka ette, kui õpilased leiavad, et neilt nõutakse midagi, mida hilisemas elus vaja ei lähe. Õpilased tahavad, et seda, mida koolis õpetatakse, saaks ka kasutada, et seda oleks praktiliselt vaja.

Võib-olla ma õpingi koolis vahel teadmisi, mida mul hilisemas elus enam kunagi vaja ei lähe. Või kui läheb, siis ainult eksamil. Sellisel juhul aitab mõtlemine, et ega need teadmised mulle ju liiga ka ei tee. Just vastupidi! See teeb mind targemaks kõigist neist, kes seda ei oska. Pealegi need teadmised teevad meid intelligentsemaks, avardavad silmaringi. Mõelge, kui igav oleks, kui me kõik teaksime ainult täpselt samu asju!

Nii ongi kool minu jaoks koht, kus saab õppida teadmisi, kus ma veedan enda elust vähemalt 9 aastat, minimaalselt. Aga muidugi saame haridust ka mujalt. Ja tihti tuleb ka seda ette, et me õpime asju, mida meil tulevikus vaja ei lähe. Aga see kõik teebki mind targaks. Inimene õpib kogu elu!

ANET MARI PAUMETS,
8.c klass
kirjandivõistluse MINU KOOL
põhikooli I koht
(kirjutades 7.c klass)

HARITUS EI SÕLTU KOOLIST, AGA HARITUTE ARVUST SÕLTUB EESTI RIIGI TULEVIK

Igal aastal avaldatakse gümnaasiumite pingerida. Numbrid, mille põhjal loetakse gümnaasiumeid paremateks ja halvamateks, on ainult näiliselt kõnekad. Populaarne arvamus on, et ühes või teises koolis saab „paremad“ teadmised. Kuid elu ei ole nii mustvalge, sest võimekusi on mitut liiki. Gümnaasiumid aga toetavad ainult akadeemilist võimekust.

Eliitkoolid lihtsalt ei võta kõiki vastu. Nende valim on kitsam, sest nad filtreerivad endale paremad. Sellega tõstetakse ilma endapoolse panuseta kooli keskmisi tulemusi ja põmm: kohe on maine ja koht edetabelis tõusnud. Ainukene, mis on teistsugune, on õhkkond. Hariduse omandamise kiirus võib kõikuda, aga kujunevat haritust kool ei mõjuta. Hea õppur õpib igas koolitüübis, kui ta on leidnud motiveeriva viisi oma isiksuse arendamiseks.

Õhkkonnast sõltub palju, kuid mitte nii palju, kui arvatakse. Õhkkond võib nii motiveerida kui ka demotiveerida. Kas on kooli asi tegeleda üldise õhkkonnaga, kui gümnaasiumisse õppima tulid kõik ise vabatahtlikult? Vastus on eitav, kuna kool juba teebki seda, mida peab. Ainult õpilased laevad veel murdeealstena üle nurga, sest pole valmis õppekava raskusastme järsuks tõusuks.

Ei mõisteta kahte lihtsat asja: inimesed õpivad enda jaoks ja õppimine on palju rohkemat kui lihtsalt teadmiste omandamine. Õppimise käigus omandatakse oskus luua seoseid ja rakendada omandatud teadmisi erinevalt kombineerides. Korralik õppimine tekitab ka tööharjumuse. Neid kahte funktsiooni üldiselt ei mainita, kuna ideaalis on nad enesest mõistetavad. Erinevad koolid ei rõhuta õppimise multifunktsionaalsust, sest seda peetakse enesest mõistetavaks, kuid õpilased sageli ei tea, et õppimisel on mitu eesmärki. Tavaliselt rõhutatakse asjaolu, et haridus on võimalus pääseda lihttöölise seisundist.

Eestlased on maailma üks väiksemaid rahvaid maailmas, kellel on olemas oma keelse kultuurilise identiteedi spekter: emakeelne kõrgharidus, usuelu, kunstiliigid ja riigistruktuurid. Riik, millel on piiratud inimvalim, peab andma oma rahva igale liikmele parima võimaliku hariduse, et kaetud oleksid kõik riigi eksisteerimiseks vajalikud valdkonnad. Väikeriigi suurus saab olla ennekõike vaimne. Kuidas tagada, et iga meie riigi noor kodanik saaks oma võimetele vastava võimalikult sisuka hariduse?

Õppekava järgi annavad kõik koolid riikli-

ku põhiosa, erinevused on vaid valikainetes. Riik on loonud võimaluse kaasata ka huvi-tegevus õppekavasse.

Kuid mis saab nendest, kellel erihuvid puuduvad või kelle õpivõimekus ei vasta ainete esitamise kiirusele.

Mida saab kooli kogukond tegelikult teha? Õppurite tahe ja oskus õppida on kooli mõjustäärst tegelikult väljas. Inimesi motiveerida saavad vaid nemad ise. Kui kõik vähemotiveeritud või erinevatel põhjustel raskusse sattunud välja visata, siis kui palju inimesi jääks keskmisesse kooli alles? Tegelikult enamus koole ja isegi kõrgkoole sisuliselt ei püüdle tugeva edetabelipositsiooni poole. Võetakse vastu need, kes tulevad, ja ongi kõik. See on ratsionaalne ja praktiline lähenemine, et katta kõik riigi struktuurid vajalike inimestega. Elukutset andvad koolid ei saa olla väikeriigis ainult vaimueliiti tootvad koolid. Tänapäeval on põhjalik haridus vajalik juba lihtsamategi elukutsete omandamiseks, seepärast oli kummaline lugeda eliitkooli juhi Lauri Leesi loosunglikku sõnumit: „Minu koolist müüjaid ja bussijuhte ei tule!“ Meil on tööpoolest väärtuste kriis.

Rahva suutlikkus muutuda ja areneda õppimise kaudu, säilitades samal ajal põhiväärtused (lugupidamise oma kultuuri ja keele vastu), on oluline riigi stabiilsuse tagamiseks. Rahvusliku hariduse sisu ise peab uuenema ja jõudma võimalikult kõigi inimesteni. Ei ole vaja enam õpetada mõõgavõitlust ja ratsutamiskunsti, vaid IT-võimekus on vajalik igas vanuses inimeste jaoks.

Inimesed võivad ju arvata, et eliitkoolid üksi toodavad vaimu- ja võimueliiti, ja tihti arvatakse, et see sõltub vähem individist. Statistiliselt on iga viies inimene hiinlane, aga Eestis siiski on neid minimaalselt. Statistilisi andmeid tõlgendatakse nii, nagu hetkel vaja on. Kas kooli valik ja muutmine peaks sõltuma vaid paarist numbrist ja nende arvamusel, kes ise seal käinud ei ole? Tutvusringi surve 2-3 õppeaastusse minemise juures on tihti suur. Loodetakse, et ainult kooli prestiižiga jõutakse tippu. Edu sõltub vaid sellest, kuidas inimene ise tegeleb enda arendamisega koolis ja koolist väljas, mitte koolist kui institutsioonist endast.

KARL SAARMAN,
ÜG vilistlane
kirjandivõistluse MINU KOOL
gümnaasiumi I koht
(kirjutades 12. klass)

ÕUDUSTE ÕHTU - MARDIPÄEVA ERI

Laibavedu Ülenurme moodi
Foto autor: Merlin Ponna

Reedel, 11. novembril toimus Ülenurme Gümnaasiumis kuuendatele klassidele traditsioonile üritus nimega „Õuduste õhtu“. Sellel aastal oli see mardipäeva eri, kus tuli ka vastavalt kostümeeritult kohale tulla. Üritust korraldatakse 6. klassidele kui uutele gümnaasiumimaja õpilastele tervituseks juba mitmendat aastat ning viimasel kolmel korral on seda läbi viinud gümnaasiumiõpilased oma kohustuslike praktiliste tööde raames.

Kõigepealt koguneti aulasse, kus korraldajad rääkisid lühidalt mardipäeva traditsioonidest ja uskumustest, seejärel jagati kuuendikud meeskondadesse ning pandi läbima kümme erineva ülesandega punkti. Tegevused olid seotud suuremal või vähesemal määral mardipäevaga või eesti pärimuses õudustemaadega: mardilaulu laulmine, mardipäevaga seotud sõnade seletamine, maiustused, tulemaagia, laibavedu, saapavise, salakirjad ja teised sarnased teemad pimedas koolimajas. Peale viimase ülesande täitmist said nälgased mardisandid koolisööklast kehakinnitust.

Pärast kehakinnitust koguneti taas aulasse, kus tehti teatavaks kolm tublimat võistkonda, kes olid ülesannetega kõige rohkem punkte teeninud, ning seejärel anti välja ka auhinnad parimatele kostüümidele nii poiste kui tüdrukute seas.

Õhtu lõpetuseks oli kõigil võimalus tantsupõrandal oma viimased energiavarud vabaks lasta ja oma oskusi näidata.

„Õuduste õhtu“ korraldajad said toredate kogemuste ning ülevaate sellest, kui raske võib olla ühe ürituse planeerimine ja läbiviimine. Õnneks leidub Ülenurmes koolikaaslaste seas palju õpilasi, kes oma vabast ajast appi tulevad. Kirjalik tagasiside on saamata, aga üldmuljena võib öelda, et kuuendikud jäid õhtuga rahule. See oligi korraldajatele peamiseks eesmärgiks.

Täname kõiki, kes andsid panuse „Õuduste õhtu“ läbiviimisel!

JANELI JAOMAA,
EVA-LOTTA KARILA,
11.b kl
KAIDO TAMM,
12.a kl

RATSUTAMINE – MINU KIRG

Katriin omas elemendis
Foto autor: isiklik arhiiv

Ratsutamise olen ma tegelikult tegelenud oma terve elu, sest sündinud olen ma oma talus, kus peame ning kasvatame hobuseid. Päevas aga ma tegelen umbes 3-4 hobusega, mis võtab kogu minu vaba aja.

Ma ratsutan sellepärast, et see toob mu ellu nii palju positiivseid emotsioone. Õnneks on ratsutamise juures hea see, et ei saa tekkida rutiini, sest iga treening ning päev on teisest erinev. Hobused on muidugi iga päev samad, kuid ma ei tea kunagi, mida nad mulle võivad pakkuda.

Ma tegelen hobustega kodus, kuid see panus, mis ma kodus annan, on viimasel aja kõvasti vähenenud, sest minu aja võtavad ära kolm hobust Tamme tallis Rõngus, kus toimub minu nii-öelda põhitoo. Väikest viisi võistlemisega alustasin ma Ecu tallides. Vahepeal treenisin ma ka Pärna talus.

Treeningud toimuvad 6 korda nädalas ning iga ilmaga. Põhirõhk läheb hobuse ratsastusele. Ratsastus on oluline igaks muuks asjaks, mida sa hobusega saavutada tahad. Ratsastus on kui vundament, mis laotakse. Kui vundament on nõrk, ei saa ka maja olla tugev ja vastupidav. Sama on ka hobustega. Kui ratsastus on halb, siis ei saa selle hobusega teha ka normaalset koostööd.

Mina võistlen kolmevõitluses, mis tähendab võistlemist kolmel alal. Esimeseks on koolisõit, kus hinnatakse hobuse ning ratsaniku koostööd 10 palli süsteemis tavalisel 40x60 meetrit tühjal platsil, kus tuleb kohustuslikus järjekorras läbida mitmeid keerukaid ja vähem keerukaid harjutusi. Järgmine ala on taksitussõit, kus platsile on pandud teatud kõrgusega tõkked üles ning need tuleb läbida kindlas järjekorras. Viimasena on kavas kross, kus suurele maa-alale on üles seatud väga tehnilised ning ohtlikud takistused, mis samuti tuleb läbida kindlas järjekorras. Kõik kolm ala annavad kokku miinuspunkte ning võistleja, kes saab vähima arvu miinuspunkte, on võitja.

Või öelda, et ratsutamise tõttu loobun põhimõtteliselt kogu oma vabast ajast. Aga ega ma väga ei kurda, sest mulle meeldib minu praegune elu ja see, mis ma teen. Muidugi ma loobun ka kogu oma teenitud rahast, sest hobustele on alati vaja midagi osta ja ütlen, et see „lõbu“ pole just odav. Üldiselt võib öelda, et see emotsioon, mis ma saan hobustelt ja trennist, ületab kõik need väikesed tähelepanematused miinused.

Ma arvan, et ma võidan sellest treeningust hulganiselt kogemusi, mis mind elus edasi aitavad. Hobused õpetavad hulga kannatlikkust ning järjepidevust. Möödunud hooaeg näitas väga hästi, et „tee tööd ja näe vaeva, siis“ ... tulevad ka tulemused. Eks iga algus ole raske, aga kui vaeva ei näe, siis võib oma plaanid nurka visata. Tänu kõigele sellele suurele pingutusele ei möödunud mul eelmisel hooajal ühtegi kolmevõistlust auhinnalise kohata. Selline mõtlemine ning lõputu harjutamine aitas mul saavutada Eesti meistrivõistlustel noorte klassis pronksmedali ning juunioride klassis kuldmedali. Nende kahe saavutuse üle olen ma väga väga õnnelik.

KATRIIN SILD,
11. a klass

ÕPIOSKUSTE OLÜMPIAAD

Tauri Nimvitski 6.b, Kimmo Erik Kattai 6.b, Emma Vahelaan 6.a, Siim Seppo 6.a ja Kasperk Sellis 6.a.
Foto: Marit Rauk

10. oktoobril kogunesid maakonna 6. klasside õpilased Elva Gümnaasiumi raamatukokku. Iga kool oli välja pannud 5-liikmelise võistkonna. Meie kooli esindas 2 võistkonda.

Õpioskuste olümpiaadil on õpilaste ülesandeks leida vastus õigest allikast: õpikust, entsüklopeediast või internetiavarustest ning see siis õigesti vormistada. Küsimusi oli väga erinevatest valdkondadest: kirjandusest, matemaatikast, poliitikast, loodusest jne.

Meie kooli võistkonnad olid tublid ja andsid endast parima, ehkki esimese kolme hulka ei mahtunud. Kuid ega alati olegi võit peamine, tähtis on kogemus ja teadasaamine.

Õpilasi valmistasid ette õpetajad Peep Reimer, Ada Tamme ja Ave Vigel.

MARIT RAUK,
ÜG huvijuht ja
õpilastega kaasaskäija

